

му бѣ разказалъ единъ день, че баща му е познавалъ съ прѣстена, кого да слуша, на кого да се довѣрва.

Въ този моментъ при младия царь дойде знатенъ царедворецъ и започна да го хвали. Но той дочу нѣкакъвъ тихъ гласъ:

— Не му вѣрвай! Обърни ме къмъ сърдцето му и ще видишь!

Царьтъ стори това и се взрѣ, учуденъ: сякашъ нѣкаква вратичка се разтвори, и въ чуждото сърдце той видѣ малка змия. Поразенъ и развълнуванъ отъ това, царьтъ помоли царедворца да се оттегли.

Останалъ самъ, той се замисли. Каква бѣ тая змия, болестъ или нѣщо друго? Трѣбва да разбере!

Той свика всички царедворци и двамата си братя. Обърна прѣстена къмъ сърдцето на всѣкиго — и навсѣкжде видѣ по-големо, или по-малко змийче. На никого нищо не каза.

Изминаха нѣколко дни, а царьтъ все мълчеше. Когато нѣкой се разгнѣвъше и въ този мигъ царьтъ погледнѣше въ сърдцето му, змийчето се превръщаше въ истинска змия, която изкачаше отъ сърдцето на човѣка, обвиваше тѣлото му и го караше да върши злодѣяния — да лъже, да краде, да убива...

Дори въ сърдцето на нѣкои деца, които лъжеха родителитѣ си, или крадѣха играчкитѣ на своитѣ другарчета, или измъчваха животнитѣ, царьтъ виждаше по едно мѣничко, змийче. Само сърдцето на добритѣ, послушнитѣ деца бѣ чисто и свѣтло като майска роза. Но дали ще остане тѣй чисто до края?

Като видѣ много и много сърдца, царьтъ най-сетне разбра: змийчето въ сърдцето на хората бѣ злото — завистъ, злоба, склонность да лъжатъ, да крадатъ, да убиватъ...

Натѣжи се царьтъ. Страшно бѣ да вижда злото у всички, които всѣки день му се усмихваха, които го хвалѣха и съветваха. Сжществува ли човѣкъ безъ змия въ сърдцето, истински добъръ човѣкъ? Той ще търси! Ще обиколи царството и ще търси добри хора, достойни да бждатъ негови съветници!

Най-сетне той обърна своя прѣстенъ и къмъ сърдцето на вѣрния си прислужникъ — то бѣ свѣтло и чисто. На него можеше спокойно да се довѣри.

Една вечеръ царьтъ и вѣрниятъ му прислужникъ, облѣчени като прости пѣтници, напустнаха двореца и града, минаха презъ тъмна борова гора и стигнаха до брѣга на морето. Бѣ полунощъ. Изведнажъ се изви буря. Вѣтрътъ свирѣше надъ главитѣ на пѣтницитѣ, а морето предъ тѣхъ ревѣше като гладно чудовище. Завалѣ пороенъ дъждъ. Пѣтницитѣ забързаха — търсѣха подслонъ. Скоро стигнаха до една схлупена колиба на морския брѣгъ. Потропаха на вратичката, но никой не се обади. Полекачка отвориха и влѣзоха вътре. Прѣстенътъ на царя блестѣше всрѣдъ мрака, и пѣтницитѣ различиха въ колибата едно младо момиче и три малки дечица, легнали едно до друго, върху купъ слама, на земята. Свиха се въ единъ жгълъ уморенитѣ пѣтници и скоро заспаха и тѣ.